

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Ихтиман, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Александър К. Трионджиев

при участието на секретаря Борислава Ив. Мешинкова
като разгледа докладваното от Александър К. Трионджиев Гражданско дело
№ 20231840100560 по описа за 2023 година

Производството по делото е иницирано въз основа на искова молба, подадена от В. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 19, вх. А, ет. 5, ап. 50, чрез адвокат М. Ж. /пълномощно на лист 6/, против И. А. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 7.

В исковата молба се сочи, че ищцата е предоставила на ответницата на заем парична сума в общ размер на 3100 лева, от които: 1000 лева изпратени по * на 26.05.2021 г., 1000 лева преведени по банков път на 09.06.2021 г., 400 лева изпратени по * на 28.03.2021 г., 600 лева изпратени по * на 03.05.2022 г. и 100 лева изпратени по * на 27.05.2022 г. Според активно легитимираната страна предоставеният заем следвало да бъде върнат до месец октомври 2022 г., но ответницата не върнала получените суми. В исковата молба е посочено и че от ищцата е изпратила до ответницата покана, чрез услугата Телепоща, за връщане на дължимата сума в четиринадесетдневен срок от получаване на уведомлението. Настоява се ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца претендираните суми, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението. Настоява се присъждане на сторените по делото съдебни разноски, в това число и на сторените разноски във връзка с обезпечително производство, развило се пред Районен съд – * и на разноските, извършени във връзка с изпратена покана за доброволно изпълнение.

Препис от исковата молба е връчен на ответника, като същият не е депозирал отговор.

На 06.12.2023 г. е било проведено открито съдебно заседание, в хода на което е приет окончателният доклад по делото. В същото съдебно заседание съдът е докладвал постъпила от В. А. В. и И. А. Л. молба, с която искат спиране на делото, на основание чл. 229, ал. 1, т. 1 от ГПК. В съдебното заседание е докладвана и молба от адвокат С. /пълномощно на лист 6/, към която е било приложено и извънсъдебно споразумение от 24.11.2023 г., постигнато между В. А. В. и И. А. Л.. Производството, на основание чл. 229, ал. 1, т. 1 от ГПК, е било спряно, като впоследствие в посочения в чл. 231 от ГПК шестмесечен срок е постъпила молба за възобновяването, поради което същото е било възобновено и е насрочена нова дата за провеждане на ново открито съдебно заседание.

В проведеното на 26.02.2024 г. открито съдебно заседание страните не се явяват и не изпращат представител. Преди заседанието е постъпила молба от ищцата, чрез адвокат С. /пълномощно на лист 6/, с която се изразява становище по съществото на спора.

Депозираната искова молба е допустима – същата изхожда от лице, което има правен

интерес от нея. След извършена служебна проверка съдебният състав приема, че са налице всички положителни предпоставки за разглеждане на исковата претенция.

По съществото на спора, съдът намира следното:

С депозираната искова молба от страна на ищеца е предявен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. чл. 240 от ЗЗД. Претенцията за законна лихва е с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно текста на чл. 240, ал. 1 от ЗЗД с договор за заем заемотателят предава в собственост на заемателя пари или други заместиви вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество или качество.

Когато парична сума се дава като заем, лицето, което я получава, е длъжно да върне на заемотателя същия размер /номинал/ парична сума и в същата валута, освен ако не е уговорено друго.

В настоящия случай с исковата молба са представени като писмени доказателство заверени копия /преписи/ на: четири броя разписки и един брой операционна бележка, поканата изпратена с Телепоща, известие за доставка, доказателства за платен адвокатски хонорар за изготвяне на поканата за доброволно плащане и обезпечение на бъдещ иск, Определение № 6844 от 06.06.2023 г. по ч.гр.д. 7229 от 2023 г. по описа на Районен съд - *. Така представените писмени доказателства са приети като част от доказателствената съвкупност посредством определението, с което делото е било насрочено за разглеждане в първо открито съдебно заседание.

От съдържанието на четири броя разписки от * и един брой операционна бележка „**“ АД се установява, че В. А. В. е превела на И. А. Л. следните суми: 1000 лева изпратени по * на 26.05.2021 г., 1000 лева преведени по банков път на 09.06.2021 г., 400 лева изпратени по * на 28.03.2021 г., 600 лева изпратени по * на 03.05.2022 г. и 100 лева изпратени по * на 27.05.2022 г.

От съдържанието на съобщение, изпратено чрез Телепоща, ведно с обратна разписка към него, е видно, че ищцата е поискала от ответницата да възстанови преведените на последната суми, за които се сочи, че са били предоставени като заем.

От приобщения по делото препис от споразумение от 24.11.2023 г., постигнато между В. А. В. и И. А. Л., се установява, че страните по делото са се договорили извънсъдебно, че горепосочените суми са били предоставени от активно легитимираната страна на пасивно легитимираната страна, под формата на заем и че същите е следвало да се върнат до месец октомври 2022 г. Отражено е и че И. А. Л. към датата на сключване на споразумението е възстановила на В. А. В. сума в размер на 100 лева от общо дължимия дълг. В споразумението е отразено и какви са били задълженията, които ищцата е сторила във връзка с връчване на поканата за доброволно изпълнение посредством Телепоща, а така също и какви са задълженията за разноси по образуваното обезпечително производство по ч.гр.д. № 7229 от 2023 г. по описа на Районен съд – Варно и по настоящото исково дело. Със споразумението ответницата е поела конкретни ангажменти за възстановяване на всички дължими суми – главница и разноси. От съдържанието на споразумението е видно, че И. А. Л. е признала по размер и основание съществуващите задължения към В. А. В..

В молбата от 05.12.2023 г., подадена от ищеца чрез негови процесуален представител, изрично е посочено, че към датата на първото открито съдебно заседание от общия дълг е възстановена сума в размер на 100 лева. В посоченото по-горе споразумение също е записано, че към датата на сключване на споразумението сума от 100 лева вече е била възстановена.

Предвид изложеното дотук, налага се извод, че страните по делото са били обвързани от валидно облигационно отношение във връзка с предоставен паричен заем в размер на 3100 лева. Установява се и че сумата от 3100 лева е била предоставена, посредством няколко

превода, от ищеца на ответника. Поради това исковата претенция подлежи на уважаване. Същата, обаче, трябва да се уважи за сумата от 3000 лева, а не за първоначално претендираните 3100 лева, понеже в хода на делото ищецът е признал, че са му изплатени 100 лева от ответника. Така направеното частично плащане, обаче, дори и да е станало в хода на исковото производство, следва да бъде отчетено при постановяване на крайния съдебен акт, тъй като за правилното разрешаване на спора следва да се вземат предвид всички релевантни факти, настъпили до приключване на съдебното следствие.

Следва да се посочи, че ответната страна по делото не е представила каквито и да бил доказателства, от които да се установи, че паричното задължението е изплатено или погасено на друго основание.

Предвид нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД основателна се явява и исковата претенция за присъждане на законната лихва от датата на подаване на иска /изпратен по пощата на 21.06.2023 г./ до погасяване на дълга.

Въпреки частичното отхвърляне на иска, поради плащавнето на сума от 100 лева, същото плащане не може да доведе до частично отхвърляне на претенциите за разноси, сторени по настоящото исково производство, тъй като няма данни плащането от 100 лева да е било извършено преди подаване на исковата молба до съда, което означава, че към момента на образуване на делото ищецът е имал право да претендира цялата сума, предоставена като заем за потребление.

Предвид изхода на спора, ищецът има право на сторените от него съдебни разноси по това дело, възлизащи на 724 лева, от които 600 лева - заплатен адвокатски хонорар /съгласно договор за правна защита и съдействие – лист 17/ и 124 лева – внесена държавна такса /лист 29/.

Ищецът, предвид основателността на претенцията, има право и на съдебните разноси по ч.гр.д. № 7229 от 2023 г. по описа на Районен съд – Варно, по което е било допуснато обезпечение по бъдещия осъдителен иск. В този смисъл са мотивите и диспозитива по т. 5 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6 от 2012 г. на ОСГТК на ВКС. От съдържанието на преписа от договор за правна защита и съдействие /лист 16/ е видно, че за обезпечаване на вземанията е заплатен адвокатски хонорар в размер на 200 лева. От съдържанието на посоченото по-горе споразумение се установява и че страните признават, че задълженията във връзка с обезпечителното производство възлизат на 200 лева – заплатен адвокатски хонорар и 40 лева – внесена държавна такса. Именно поради това тези суми следва да бъдат възложени в тежест на ответника.

Не следва да бъде уважавано искането за присъждане на сумата от 200 лева, представляваща според ищеца сторени разноси за изготвяне и връчване на покана за доброволна плащане. В исковата молба изрично е посочено, че тази сума се претендира като вид съдебни разноси. В молбите с вх. № 6492 от 05.12.2023 г. и вх. № 1123 от 22.02.2024 г. също се сочи, че сумата се претендира като вид съдебни разноси. Следва да се има предвид, че тази сума не е заплатена от ищеца пряко и непосредствено във връзка с инициираното и водено исково или обезпечително производство. Сумата е заплатена заради предоставено адвокатско сътрудничество, но не по повод предявена искова молба или внесена молба за допускане на обезпечение, а във връзка с извънсъдебно изпращане на покана за заплащане на дълга. Тези разноси, макар и във връзка с дълга, са сторени извън исковия и обезпечителния процес и преди неговото иницииране. В този смисъл е и текстът в договора за правна защита и съдействие на лист 18 от делото, където е посочено, че сума от 200 лева е заплатена по повод изготвяне и връчване на покана. Именно поради тези съображения така сторените разноси не може и не следва да бъдат разглеждани като съдебни разноси. Друг е редът, по който ищецът е могъл да поиска репарирването им, а не посредством претендирането им като съдебни разноси.

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. А. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 7 да заплати на В. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 19, вх. А, ет. 5, ап. 50 сума в размер на **3000 лева /три хиляди лева/**, представляваща предоставен заем */предоставен посредством следните преводи - 1000 лева изпратени по * на 26.05.2021 г., 1000 лева преведени по банков път на 09.06.2021 г., 400 лева изпратени по * на 28.03.2021 г., 600 лева изпратени по * на 03.05.2022 г. и 100 лева изпратени по * на 27.05.2022 г., като в хода на производството заемът е бил погасен частично, посредством заплащане на сума от 100 лева/*, **ведно със законната лихва** върху присъдената сума от датата на подаване на исковата молба /21.06.2023 г. – когато исковата молба е подадена по пощата/ до окончателното изплащане на дълга, **като отхвърля** предявения иск за разликата над присъдените 3000 лева /три хиляди лева/ до пълния претендиран размер от 3100 лева /три хиляди и сто лева/.

ОСЪЖДА И. А. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 7 да заплати на В. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 19, вх. А, ет. 5, ап. 50 сторените по настоящо дело съдебни разноски, а именно: **600 лева /шестстотин лева/** - заплатен адвокатски хонорар и **124 лева /сто двадесет и четири лева/** – внесена държавна такса.

ОСЪЖДА И. А. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 7 да заплати на В. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 19, вх. А, ет. 5, ап. 50 сторените по обезпечителното производство по ч.гр.д. № 7229 от 2023 г. по описа на Районен съд – Варно съдебни разноски, а именно: **200 лева /двеста лева/** – заплатен адвокатски хонорар и **40 лева /четиридесет лева/** – внесена държавна такса.

ОТХВЪРЛЯ искането на В. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 19, вх. А, ет. 5, ап. 50, с което се настоява И. А. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. *, ул. „*“ № 7 да бъде осъдена да й заплати сумата от 200 лева /двеста лева/ - претендирани съдебни разноски за изготвяне и връчване на покана за доброволна плащане.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – София, чрез Районен съд – Ихтиман, в двуседмичен срок от връчването на препис от същото.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____